

Pjesme nagrađene 1. nagradom na Goranovom proljeću 2018. za učenike srednjih škola

Sigmund Fjord

Možeš li mi objasniti
oštre fjordove u grlu
i akvadukte u zjenicama?
Ne obraćaj pažnju
na ulicu kat niže
i bučan hodnik pun volontera
iz trećeg svijeta.
Primi mi ruku,
otisni joj mapu do blaga
i zamoli nesvjesnost
da ne divlja i potapa reljef
na hemisferama i režnjevima.
Obgrli me da putujemo
dizalom prema sjeveru.
Ja ne shvaćam
dvodimenzionalnost karte
i da te vjetar lagano otpuše s margina.
Nemoj me izgubiti
kad me bacaš u kocki
tražeći vjerojatnost u kojoj sam zdrava.
Nema te britke sreće
za mene ovdje,
zato me odvedi do fjordova
da ispeglam tugu u Atlantik
i proplivam.

duži put

pošla sam po zlu
prestankom osvrtnja na ulici,
kraćenjem kose
i pitanjem *kamo*
kada dan ne trpi odgovore

nigdje nisi kod kuće
otkad si pošla po zlu
viču nostalgični predmeti
iz moje tuđe prostorije

otkad sam pošla po zlu
gledam te u oči
u izlozima
i svaki put
ponovno te otmem
uz negodovanje
kovača sreće

otkad sam pošla po zlu,
nosiš mi samo sofisticiranu tugu
i par pjesama
iz sažaljenja

tješim se
kao da mi je žao

uvijek je zid

kad ustanem
i zatrčim se u prividnu ključanicu,
(usput prodam zvuk i boje
nesretnoj sobi)
protrnem i zažmirim u zid

grdi me zbog crtanja prozora ugljenom
s pogledom na futurističke gradove
i ignoriranja bijele nesvijesti
kada ih pokušam pomaknuti

kazni me dioptrijom
u psihodeličnim lećama kaleidoscopa
za rješavanje unutarnjeg labirinta

na kraju me tupu i umornu
poistovjeti sa sobom
i proda soboslikaru

bulimija stranice dnevnika

otrujem se sadržajem
ispovraćam dušu preko trepavica

skinem ljetnu haljinu
korzet od panike i šubaru
nakon relativnog sloma
i napipam sva rebra svoje gadosti

glumim mađioničara
i kirurga
nad propalim idejama

išibam ego anoreksičnim rečenicama:
služi dužnostima.
ne žali za
ukradenim fotografijama budućnosti

ponavljam dok ne uvježbam

strpam sve u kapsulu,
progutam kad se sjetim

otrujem se sadržajem

Ljetna apatija

sve biljke
nakupljene pod noktima
listaju
pa blijedi osjećaj odgovornosti
za smrt svježeg zraka u sobi
i krčkanje zaboravljenog ručka
od jutros

staneš
i buljiš u zelene nokte
izvan fokusa

pulsiranje pozadine samo ignoriraš

slažeš rečenice
pa ih sve zgaziš
uvjerena u zelenu apatiju sugovornika

napokon sjedneš u prvo lice
i izgrizeš ih do krvi

pad u vodu

patetično opsjem gravitaciju
što sam pognuta
pa se ne prepoznam
kada mi dijelovi padaju
u slanu vodu

*izbaci sve,
na zraku će se posušiti
i nestati*

nakon toga
pravim grimase prijateljima,
svaku za ponijeti kući,
secirati ih
i njima nahraniti
mimoze u hodniku

*usamljena je
i pognuta iznad slane lokve
boje će ju pojesti
kada izađe*

i mimoze su na kraju za lokvu
(leže na gravitaciji i psuju)

San o pronalasku

kupili smo
veliku socijalističku kuću
koja ne poznaje klaustrofobiju
ni vlasnike

kreveti su još
izgužvani i topli,
a osrednji pejzaži
osuđuju iz bljedila
svježe i nadobudne stanare

najprije pretražujem rastureno,
ali sivi globusi ne odaju
nova zaboravljena mjesta
(izbrisali su ih prolaznici
jer ne koristimo ključeve)

kada uđeš kroz prozor
i zaobiđeš slučajne nesretnike,
dugo tonemo
u gostinjski madrac
i svaki ulazak i izlazak stranaca
osjetimo kroz sebe u propuhu
(vrata ne zadržavaju kako spada)

srela sam ženu u kući
izgubila se kao i ja

mokre šalice u novom početku

shvaćam potpunost
u pranju šalice
i bacanju razmočenih srca čaja
ujutro, nakon dugih odlaženja

nisam jedina
jer i kuglice prašine na podu
traže vlasi
moje iščupane kose
za utjehu od dvostruke odbačenosti

jednu razbijam
našavši cijeli tjedan
u talogu
ne gledaj me iz sljedeće godine
odlazi u slivnik
bez oprosta

Zeleno predgrađe

završit ću restauraciju
i strugati kuće s pljesnive gradske mahovine,
svoje prste s otrovnog bršljana
i oči s akvarela
koji je izložbama
prodao dušu

previše sam izmišljena
da bih stvarala novo
(obilježena sam
metaforom obnavljanja
jer ionako odavno
ne zamišljam slike)

demokratski odabirem poziv
nasumične večeri
uz mlaki osmijeh
na ulazu u Zeleno predgrađe
koje me danas počelo
obnavljati u srž

naslov mora biti dobar

počinje s disleksičnom idejom
(koja u zagradi
dobiva značenje)

vidi se da je osobno
po slikama
koje ne možeš smjestiti u sebe
ni da stvarno želiš
biti dijelom
bizarnog slobodnog stiha
bez rime jer se od rime ježiš
(ipak je ovo postmodernizam)

da bi se opravdao stil
stvaran predugo da bi ga se zaobišlo,
opkoračenje je konstanta,
jer na čemu će se u protivnom
graditi ritam

pa je potreban i prijenos
depresije u pejzaž
sa zaključnim
klimaksom ideje zataškane ispod
ega naguranog u tintu
dao sam vam ono što želite

Klimatske metamorfoze

tata namješta sat
i preobražava se u oca
prije nego što ode
na zatrovanu tržnicu
probudi se

mami nije dobro.
briše čestice
s lišća pripitomljene džungle
i šutke se pretvara u majku
pokazujući na rastaljene rolete
probudi se

probudi se
viču poznanici na prozoru
plutajući na
toliko očekivanoj
povišenoj razini vode

predajem se kao uzrok
vaših klimatskih metamorfoza